

Den glemte faktor inn i industrien.

«Det viktigste som er hendt i historien siden James Watt.»

Billedreportasje fra det revolusjonerende skuespillet.

«Dette er det viktigste som er hendt i industrien siden James Watt .... Den industrielle revolusjon forvandlet verdens ansikt. Denne revolusjon vil forvandle verdens hjerte ....»

Disse uttalelsene som vel på mange virker en del pompøse, er hentet fra en rapport om virkningen av «Den glemte faktor» i Avery's støperi i Birmingham, som er bygget på det stedet hvor James Watt oppfant dampmaskinen.

Vi fortalte lørdag her i Amtstidende en del om de ideer som ligger til grunn for skuespillet «Den glemte faktor» og for M. R. A.s arbeide i det hele. Men vi vil i dag supplere med ytterligere en del opplysninger ledsaget av flere bilder fra skuespillet.

Stykket tar til med en dagligdags scene i direktør Wilsons hjem. En får et blikk inn i et hjem som ikke er så meget forskjellig fra de fleste hjem, ikke bare i Amerika, men også her på berget. Det er småkjekling, og direktøren er som så mange direktører morgengretten og dekker seg bak sitt effektive skjold: morgenavisen. Stykkets håpefulle, sønnen Dick, blir oppdaget i det han forsøker å snike seg opp

på rommet sitt etter å ha hatt en belivet natt som endte med at farens bil havnet i grøften. I det hele tatt en «scenenes morgenkaffe». Men det er dypere årsaker til den ampre stemningen i hjemmet. Direktøren står overfor en større arbeidskonflikt ved sin bedrift, og arbeidernes leder Rankin har bebudet streik. Direktør Wilson slår i bordet og forsikrer at han skal nok ikke føye seg. «Det er den som slår først og hardest som går av med seieren», hevder direktøren. Men den samme innstillingen har også fagforeningslederen Jim Rankin. Han er bitter og hard etter en rekke kraftige og alvorlige arbeidskonflikter. Men isen begynder å smelte. Det er direktørens sønn Dick som kommer til

Men isen smelter. De to partene rekker hverandre hånden til samarbeid for felles beste.

at det er for galt at det skal herske en slik krigstilstand mellom de to parter, og han går inn for megling. Han får den ide at han skal gå til fagforeningslederens hjem og forsøke å få en samtale

med Rankins. Det er Rankins datter Polly som har fått Dick til dette. «Du sier at du vil utrette noe i denne kampen, men hvor for gjør du da ikke noe?»

Det er en avmålt og kritisk arbeiderleder Dick kommer til, men etterhvert blir forholdet

Utklipp av:

10/3-49
Gmaalminis (Amf. Dick)
Halder.

05-204-032

mer vennlig. Datteren Polly vil også gjøre sitt til for å få stoppet arbeidskonflikten. Hun løper ned til fabrikkens der en del aksjonslystne og irritable arbeide-

re har samlet seg. I trengselen besvimer Polly, men en av Rankins venner er i nærheten og får tak i Polly og brakt henne hjem. På det første bildet ser vi arbeideren Mac bære Polly inn i stuen. Det er først etter dette at Rankin begynner å «smelte». Tilslutt går han med på at han og Dick skal begge gå på skoleteatrets forestilling om kvelden.

Rankin hadde dagen før meldt datteren ut av skolen da han ikke ville at hun forstas skulle være utsatt for den «borgerlige» innflydelse. Men faren ombestemmer seg. Polly får fortsette på skolen. For første gang på lange tider tar Rankin seg fri, tar kona med og går ut og hygger seg sammen med barna. Men ikke nok med det. Rankin lover halvveis at han skal komme hjem til direktør Wilson neste morgen, til frokost, og han holder dette løfte.

Wilson forstår ikke hva Rankin vil med besøket, og det er derfor ingen elskverdig velkomst Rankin får.

Men det er ikke bare Wilson som ikke kan forstå hva Rankin har å gjøre i direktørens hjem. Joe Bush som er en motstander av Rankin, har overtalt en del

av arbeiderne til å velge den «harde» linje og gå utenom konferanser og diskusjon. — Midt under morgenkaffen hos Wilson trenger så Bush sammen med endel av arbeiderne seg inn i Wilsons hus. Det kommer til et kraftig oppgjør som er stykkets absolutte dramatiske høydepunkt.

Dette bildet er fra den samme situasjonen, men det er fra en amerikansk «utgave» av stykket

Men etterat Rankin har talt til arbeiderne får han disse til å gå med på å gi ham noen timer til forhandling, og han lover at han skal gjøre alt som står i hans makt for å gjøre arbeidernes synspunkter gjeldende. Direktør Wilson forstår at det er en ærlig vilje til samarbeide hos Rankin, og han sier seg villig til også å gjøre sine innrømmelser. De møtes til positivt samarbeide istedetfor stadig kamp.

De rekker hverandre hånd til samarbeid og forståelse, tillit istedetfor mistillit, de glemmer ikke lenger faktoren.

Men dette får sin konsekvens i tarrifforhandlingene i denne forbindelsen, og andre som vil begynne å praktisere de ideer som forkynnes i «Den glemte faktor», vil nok snart erfare at det vil få følger i det daglige livet, i hjemmet og på arbeidsplassen. Stykket ender derfor med at Rankin og Wilson setter seg ved bordet og etter en kopp kaffe begynner tariffrevisjonene.

Kefas.

16. MARS 1949

... inn i industrien

Det første bildet viser Mac bringe Rankins datter Polly hjem etter at han har funnet henne besvimt i folkemassen foran fabrikkens.

16. MARS 1949

— Inn i Industriene

Skuespillets dramatiske høydepunkt da Joe Bush trenger seg inn i direktør Wilsons hjem i spissen for en del arbeidere som ikke vil ha forhandlinger og en ordning i minnelighet.

Men samarbeide krever også forhandlinger. Her ser vi direktøren og fagforeningslederen sette seg til bordet og etter en kopp kaffe ta til med forhandlingene om de nye tariffene.

Dette bildet er fra samme moment som det forrige bildet, forskjellen er imidlertid at dette er fra en amerikansk «utgave» av stykket.